

Буря

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Надходить буря. Сиві вільхи
в тривозі туляться до себе.
Щоб відіхнути, просить пільги,
хоч на хвилину, в багрі небо.

Мов стовп, піднявся вихор тричі,
і сяють блискавки, аж маки
червоні сплющують зіниці
і клоняться хорунжим ляку.

Кларнетів схлип, і вітру помах,
і виє лис — нічний астроном.
Червона неба папілома
прорізана, мов бляха, громом.

Це з-понад бурі безкрай вільний,
схилившись, риє в хмарах ями.
Тоді слова швидкі й доцільні,
мов леза, схрещую з громами.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/buria